

РЕШЕНИЕ

№ 25573

гр. София, 28.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 14.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора
Лилия Кариева, като разгледа дело номер **6024** по описа за **2025** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на С. К. О. ([дата на раждане]), М. К. О. ([дата на раждане]), А. К. О.
([дата на раждане]) и С. К. О. ([дата на раждане]), граждани на С., действащи чрез майка си и
законен представител Х. Н. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , всички представлявани по
пълномощие от адв. Г. М. Я. АК С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Откази
от 13.05.2025 г., издадени от завеждащ Консулска служба на Република България в
[населено място], Й., постановени по подадени на 23.03.2025 г. заявления за издаване на виза за
дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато
съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с
материално-правни разпоредби. Посочва се, че бащата на кандидатите е получил хуманитарен
статут в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи,
председателят на ДАБ е издал решение за събиране на семейството на територията на страната.
Инвокирани са доводи, че при положение, че един от членовете на семейството е получил статут,
той има право да се събере с останалите членове. Нито международното, нито европейското или
българското законодателство поставяли ограничения за легално пътуване на територията на
Европейския съюз за граждани на трети страни, които притежават съответните документи за
легален престой, поради което Република България следвало да осигури ефективното
упражняване на правото на семеен живот. Цитира се практика на ЕСПЧ и СЕС, както и
нарушение на чл.8 от ЕКПЧ и чл.7 от Х.. Претендира се съдът да постанови решение, с което да
отмени оспорените откази.

Ответникът Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Й., чрез МВнР, оспорва жалбата чрез юрк. А..

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното: По делото не е спорно, че на 23.03.2025 г. кандидатите С. К. О. ([дата на раждане]), М. К. О. ([дата на раждане]), А. К. О. ([дата на раждане]) и С. К. О. ([дата на раждане]), граждани на С., са подали заявления за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с искане за събиране на семейството. Към заявленията е приложено Решение № 406 от 13.01.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от ЗУБ е разрешено на К. О. А., гражданин на С., ЕГН [ЕГН], да се събере на територията на Република България със семейството си – съпруга Х. Н. Х. и децата си С. К. О., М. К. О., А. К. О. и С. К. О.. Приложени са: карта на чужденец с хуманитарен статут на името на К. О. А., гражданин на С., ЕГН [ЕГН], национални паспорти на кандидатите и свидетелства за раждане на децата.

Издадени са оспорените Откази, всички от 13.05.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Й.. Като правно основание в отказа е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – има данни, е целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Липсват данни по делото за връчване на оспорените откази, поради което следва да се приеме, че общата жалба срещу тях от 28.05.2025 г., подадена чрез директно в АССГ, е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорените откази за издаване на виза са издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай отказите са подписани от М. Г., завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Й., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика ни в същото посолство въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от

основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

Съдът приема, че оспорените откази не са издадени в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В тях е посочено правното основание за издаването им (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на акта (налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава) на законовата норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ не отговаря на изискванията за мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречат правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

В разглеждания казус е безспорно, че жалбоподателите са подали искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

Страните не спорят, че кандидатите са членове на семейството – деца на К. О. А., гражданин на С., ЕГН [ЕГН], на когото е предоставена международна закрила в Република България с Решение № 8601 от 13.08.2024 г. на председателя на ДАБ, и по отношение на когото е издадено Решение № 406 от 13.01.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на ЗУБ му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата и децата си. Дължим е извод, че са налице предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че са налице данни, че

целта на влизането на кандидатите е да се използва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Видно от становище на ДАНС, предоставено с писмо рег. № М-7021 от 27.06.2025 г. Агенцията е изразила положително становище Националната визова информационна система и не е идентифицирала кандидатите като заплахата за националната сигурност.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането на чуждия гражданин е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. След анализ на приложените към заявленията за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които са постановени съответните откази. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с висшия интерес на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители в нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл. 8, пар. 2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 20, ал. 1, т. 2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо е да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл. 5, пар. 4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл. 6, пар. 1). В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения

ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл.170, ал.1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорените откази по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказите за несъответни на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 от АПК. Съгласно чл.2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. В нарушение на чл.6, ал.2 от АПК оспореният акт засяга непропорционално интересите на децата - да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители.

По изложените съображения съдът намира, че оспорените откази следва да бъдат отменени, а преписките по тях - да се върнат на административния орган за ново разглеждане на подадените заявления за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, но такива не се претендират, поради което не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. К. О., [дата на раждане] , гражданка на С., действаща чрез майка си и законен представител Х. Н. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , чрез адв. Г. М. Я. АК С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], Отказ от **13.05.2025** г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Й., постановен по подадено на **23.03.2025** г. заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 23.03.2025 г. от С. К. О., [дата на раждане] , гражданка на С., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТМЕНЯ по жалба на М. К. О., [дата на раждане] , гражданин на С., действащ чрез майка си и законен представител Х. Н. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , чрез адв. Г. М. Я. АК С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], Отказ от **13.05.2025** г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Й., постановен по подадено на **23.03.2025** г. заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 23.03.2025 г. от М. К. О., [дата на раждане] , гражданин на С., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. О., [дата на раждане] , гражданин на С., действащ чрез майка си и законен представител Х. Н. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , чрез

адв. Г. М. Я. АК С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], Отказ от **13.05.2025** г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Й., постановен по подадено на **23.03.2025** г. заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 23.03.2025 г. от А. К. О., [дата на раждане] , гражданин на С., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТМЕНЯ по жалба на С. К. О., [дата на раждане] , гражданка на С., действаща чрез майка си и законен представител Х. Н. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , чрез адв. Г. М. Я. АК С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Отказ от **13.05.2025** г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Й., постановен по подадено на **23.03.2025** г. заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 23.03.2025 г. от С. К. О., [дата на раждане] , гражданка на С., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: